

Volem viure en valencià

Una campanya de sensibilització i mobilització, amb epicentre en la ciutat d'Alacant, està començant a organitzar-se aquests dies, sota un lema genèric: «A Alacant, sí a la nostra llengua». Promoguda i coordinada per Acció Cultural del País Valencià, la iniciativa recull l'adhesió d'un ampli moviment cívic, d'entitats, associacions, partits i sindicats, sota una preocupació central: traure el tema de la llengua al carrer, explicitar públicament la defensa del dret a poder viure en la llengua del país.

Lema de la campanya.

Recordaran els lectors les dificultats i l'oposició que determinats sectors de la dreta dura alacantina han orquestrat contra l'ensenyament del valencià. Una oposició que es va plasmar en la manifestació contra la llengua celebrada fa uns mesos. Ara es tracta de neutralitzar l'hostilitat d'aquests sectors i de trencar el seu discurs provincianista i reaccionari. Però també de molt més.

Per primera vegada, i no és una exageració, els valencians —especialment els del sud del país— podem participar en una mobilització a favor del català, del seu ús, el seu ensenyament i la seua dignitat, allunyada d'esquematismes ideològics i de l'exasperant essencialisme que hem patit, conscient de la realitat social valenciana, imaginativa i engrescadora. Recitals i actes de diversa mena, als pobles i les ciutats de les comarques del sud del país, als instituts i a la Universitat, està previst que desembocaran el pròxim dia 14 de desembre en una manifestació a Alacant.

Amb un to general esperançador i positiu, les activitats de la campanya no han volgut oblidar les comarques castellanoparlants del nostre país, i tampoc les zones amb una forta castellanització. Consignes com ara «Nosotros entendemos el castellano, ¿por qué no haces tú lo mismo con el valenciano? Volem viure en valencià» o «El valenciano es cosa tuya, porque ésta también es tu tierra, porque puede ser el idioma de tus hijos, porque es la lengua de un futuro digno y de progreso para nuestro pueblo. Sí a la nostra llengua», assenyalen aquell punt d'inflexió transcendental, impòrtantíssim; en què una reivindicació històrica, conscient del seu paper i la seua responsabilitat, es planteja una obertura, una incidència, un repte dirigit a la societat real sobre la qual treballa.

«Som d'Alacant, volem viure en valencià», «Tot és possible en valencià», «El valencià, idioma de futur», són propostes ben fàcils d'entendre, capaces de fer reflexionar aquell qui no ha renunciat ja, definitivament, a plantejar-se el sentit de la col·lectivitat. La creació de comissions estables de normalització lingüística en la major quantitat de pobles i ciutats és, d'altra banda, un dels objectius duradors d'aquesta iniciativa. Al sud, allà on de vegades pareixia impossible, el País Valencià és viu i pretén demostrar-ho.

Per al grup Els Joglars, la ciutat de València comença a esdevenir un lloc d'encontre amb la intransigència i amb els tribunals. Les conegudes vicissituds que han hagut de passar, arran de la denúncia contra *Teledèum*, troben ara una amenaçadora possibilitat de repetició amb l'obra que actualment representen al seu local habitual en la ciutat: el Teatre València. Divendres dia 22, en el moment de tancar aquesta crònica, un ofici del jutjat número nou avisava el gerent de la sala, Vicent Vergara, que una comissió judicial acudiria aquella nit a veure *Els virtuosos de Fontaineblau*, com a conseqüència d'una denúncia, a fi de comprovar l'existència o no de passatges susceptibles de ser considerats delictius.

Els Joglars a «Els virtuosos de Fontaineblau».

Pareix que a la ciutat, i en aquesta revista ja els hem donat a conèixer sobradament, hi ha un grapat de ciutadans que s'han autoerigit en defensors de no se sap bé quins valors immutables. Desconeixedor de l'opinió que el jutge puga haver tret de la divertida farsa d'Els Joglars, em limitaré a felicitar Albert Boadella i el seu grup per obtenir tant d'èxit (cada nit omplien de gom a gom) sense deixar de posar nerviosos aquells qui han fet de la intransigència un objectiu de vida. Desgraciadament, a València, en tenim uns quants d'especialment pesats. ¡Déu, quina llanda!

Adolf Beltran

Un centenar de joves procedents de diverses comarques del País Valencià es reuniren els passats dies 16 i 17 de novembre a Benicàssim per discutir el model organitzatiu i els plantejaments programàtics que la joventut que milita o simpatitza amb la Unitat del Poble Valencià ha decidit donar-se. La Primera Assemblea de Joves d'UPV aprovà una ponència en la qual es recullen una sèrie d'aspectes inicials, relacionats amb el paper de la joventut en la societat, amb el pacifisme i l'objecció de consciència, amb la política juvenil i la participació dels joves en la vida social, amb l'atur juvenil, etc.

Un moment de votació.

El principal debat de la reunió, però, se centrà en el tipus d'organització, i molt especialment en el nivell de vinculació de la nova organització a UPV. Al final, l'assemblea optà per una fórmula oberta, que preveu la coordinació d'aquest moviment de joves amb UPV, però el dota de plena autonomia i fa possible la incorporació de joves que no militen en l'organització nacionalista.

Amb el compromís de reflexionar novament d'ací a un any, en una nova assemblea, i amb l'elecció d'una comissió encarregada de la direcció del moviment, integrada per quinze persones, va quedar constituïda a Benicàssim la Unitat dels Joves del País Valencià (Joves d'UPV), una organització juvenil nova, en el funcionament, en la capacitat d'autonomia i, sobretot, en els plantejaments.

De totes les ponències i les conferències que han tingut lloc en el transcurs de les sessions de treball del I Simposi sobre Dret Autonòmic que, organitzat per la Generalitat valenciana, s'ha celebrat del 18 al 21 de no-

vembre a Peníscola —unencontre on hi ha hagut de tot: des de les intervencions de l'imponentable Ferrando Badia, coordinador de l'esdeveniment com a catedràtic de l'especialitat, fins a les anàlisis del procés autonòmic a l'Estat espanyol, concretades en casos com l'andalús, el català, el basc o el mateix valencià, passant per l'estudi de models estatals, com ara el francès— vull destacar una intervenció que, per la seua actualitat i la coherència i claredat dels plantejaments, mereix atenció.

Garcia Miralles, Manuel Girona i Ferrando Badía.

Es tracta de la comunicació de Manuel Alcaraz, professional que treballa per al Consell Assessor de RTVE a València, sobre «Llengua i televisió en l'estat autonòmic: el cas de la Comunitat Valenciana». Una ponència que, partint de la introducció del problema lingüístic i cultural valencià en els seus termes justos (la unitat de la llengua catalana inclosa), analitzava l'esquema de descentralització previst per l'Estatuto de Radiotelevisión, molt tímid i insuficient, la regulació legal dels canals autònoms, la importantíssima relació entre normalització lingüística i mitjans de comunicació, i concretava amb el cas de la paralyzada Televisió Valenciana, els estudis de viabilitat d'audiència, publicitat i finançament elaborats per la Generalitat i la valoració de la seua situació actual.

Entre les conclusions de la intervenció d'Alcaraz, un interrogant resumeix molt bé la frustració que la paralyzació de RTVV i el retall de les partides pressupostàries que hi anaven destinades representa: «Ningú no ha explicat com podrien suplir-se les notòries mancances que la no posada en funcionament, en matèria cultural i lingüística i de la TVV, produirà, ni com es justifica la inexistència d'un servei públic fonamental per a dotar de contingut polític una autonomia com la valenciana.» Són paraules, evidentment, d'una assenyada perplexitat. □